

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Philoromo & Philaea martyribus. Cap. X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII HISTORIAE

suata: in quo quidē spatio erant interdū plures quā de
cē, nonnūquā viginti numero, & amplius eo, saepe nō pau
ciores q̄ triginta interfecti: iam p̄pe sexagīta, aliquando
rursus centū viri, vno die, simul cū tenellis admodū libe
ris & mulieribus morti additi, & variis suppliciorū ge
neribus, vicissitudine quadā admotis trucidati. Ipsi etiā
cū forte in eisdē locis versaremur, cōplures cōfertim v
no die sumus oculis contēplati: alios ignis incēdio peri
mi, alios securi percuti, vsq; adeo vt tū securis ipsa ferie
do obtūderetur, & velut crebriore icū debilitata infrin
geretur, tū carnifices ipsi trucidādo defatigati mutuis o
peris traditis, alter ad alterū subleuādū, succederēt. Quo
quidē tēpore mirandā supra modū alacritatē, vimq; reue
ra diuinā, & singularē animi propēsiōē eorū, qui in Chri
stū dei crediderūt, intuebamur. Simulatq; enim sentētia
cōtra priores pronūtiata fuit, alii aliunde ad tribunal iu
dicis prosilire cōperūt: seq; Christianos cōfiteri: acerbi
tates & multipliciū tormētōrū modo pro nihilo putare:
absq; metu & terrore libere pro religione & cultu Dei
omniū rerū moderatoris loqui: cū gaudio, deniq; risu, &
læticia postremā mortis sentētiā excipere, sic vt psalmos,
hymnos, & gratiarū actiones in deū totius mūdi cōdito
rē, quoad extremū spiritū edidisset, lætis aīs decātarent.

De Philoroma & Phileam martyribus. CAP. X.

ATq; isti martyres admiratione digni quidē fuerūt:
sed illi præ cæteris videbātur egregie admirabiles,
qui quāuis diuitiis, nobilitate, gloria, eloquētia, &
philosophiæ cognitione illustres essent, hæc oīa tamen
pro vera pietate & fide in seruatorē & dominū nostrū se
sum Christū pro nihilo ducerēt: talis erat Philoromus,
vir magistratū nō illū quidē vulgare adeptus, sed ad Im
peratoris negocia Alexādrīe procurāda delect^o: qui non
sine magna gloria & honore (vt Romanorū mos fert) à
satellitib⁹ stipatus, in dies singulos de cōtrouersis ad se
relatis iudiciū tulit. Talis Phileas etiā Chimitēsis eccle
siæ episcopus, vir plane cū in ciuilibus patriæ institutis,
& ecclesiæ ministeriis valde præstabilis, tū philosophiæ
disciplinis eximius. Isti duo cum permulti & cognati, &
alii amici eos obsecrassent, cū præterea viri primarii, qui
cū imperio erāt, orassent, cū ipse iudex deniq; hortat⁹ es
set, vt sui ipsorū caperēt misericordiā, liberorūq; & vxorū

eurā ducerēt, nequaquā eiusmodi virorū p̄cibus adduci poterāt, vt vitæ cupiditate aliqua ex parte delectarentur, & diuinas leges de cōfessione & negatiōe seruatoris nostri penitus contēnerent: sed virili aīo, & mēte digna philosophis, imō vero pia & digna deo, contra omnes iudicis minas, contra contumelias fortiter se opponentes, ambo capitibus abscisis abirent è vita.

De iis quæ patrata sunt in Alexandria, perdita scriptis testimonia. CAP. XI.

Sed quoniā Phileā p̄pter humanioris literaturę notitiā crebro hominū sermōe p̄dicatū dixim⁹, ipse sui ipsi⁹ in ea re locuples testis accedat, & partim, seipsū quā tandē fuerit, ante oculos cuiusq; proponat, partim martyria, quę eius etate Alexandrię cōtigerint, accurati⁹ multo, quā in nostra sitū est potestate, narret his verbis: quæ quidē ab ipsius literis ad Chinuitas perscriptis petita sūt. Beati martyres, qui apud nos occubuerunt, p̄clara illa exēpla, monita salutaria, & insignes p̄ceptiōes, in diuinis & sacris literis nobis ad imitādū propositas, nulla ex parte cōtēnentes, oculos animi in deū omniū effectorem exquisite intēdebāt: & mortē pro pietate oppetere secū statuētes, mordicus suę vocatiōi adhærescebāt. Ac quoniā isti sancti martyres Christi insignibus decorati, dominū nostrū Iesū pro nobis hoīs naturā induisse pro certo cognouerāt, vt omne peccatū radicitus extirparet, & vitica nostri itineris ad vitā æternā suscepti, nobis suppediaret (nō enī rapinā arbitratus est se esse æqualē deo, sed seipsū exinaniuit formā serui accipiēs, & habitu inuētus est vt homo: humiliavit seipsū vsq; ad mortē, mortē autē crucis) isti inquā idcirco meliora dona æmulātes, omnē cruciatū, oīa suppliciorū genera, quæ poterant excogitari, nō semel, sed iterū atq; iterū sustinuerūt. Atq; p̄ omnibus satellitū terroribus, quos laborabāt nō verbis solū, sed rebus ipsis obnixē eis iniicere, nō demiserūt animos neq; succubuerūt, p̄pterea q̄ perfecta in illis charitas timorē foras miserat. Quorū eximiā fortitudinē, & ecclēsiā in singulis tormentis animi magnitudinē, quæ tandem oratio poterit explanare? Et cū libera potestas omnibus p̄missa esset, cōtumelias, & p̄cnas illis pro arbitratu inferēdi, hi fustib⁹, illi virgis, alii flagellis, nōnulli lorīs

Philip. 2.

Ioan. 4.